

გო ვერაფერი ნახა პალატის განაჩენი პროკურორმა განასაჩივრა.

კალაშნიკოვი თავის სახლის დერეფანში მოკლეს პირი, არტელერის პოლიცის პოდპოლკოვნიკი პოდპოლკოვნიკი.

მიუგვალი სოფლის...

წინა წერილებში (იხ. „დროის“ 78, 83) ჩვენ გამოვარკვიეთ, რომ ჩვენი სოფლის უპირველესი მოთხოვნა ინტელიგენტი — წინამძღოლია. მართლაც, სოფლიდან ერთი და იგივე გოგონა ისიც: „მოკვლევილი, გვიანტრონი“. მაგალითები მოკვნილი გეგონდა „ხეშხეშის“ წერილებში. მაგრამ უმავალითადვე ბევრს ეკიდებოდა რა მდგომარეობას განიკდის დღეს ჩვენი სოფელი.

ადგილობრივი ინტელიგენცია — მასწავლებელი, მღვდელი, მემკვიდრე უმეტეს შემთხვევაში მართლაც თავის ვიწრო ინტერესების დამცველი არის. ორ მასწავლებელთან შიშობა ლაპარაკი; ვითხვ: „რაიმე გიძულდათ თქვენ, რომ მასწავლებლის გზას დაედექით, და ამ მიზანდასრულ სოფელში სცხოვრობოთ? სწავლა ძლიერ გეყვარებათ თქვენ? — რასა ბიანებოთ, გაჯავრებულს კილოთი მიპასუხებთ მათგან, ჩვენ სამეცდრო სამსახურს გამოვყვევით, თორემ რა დავაყენებდა ამ უდაბლობაში. რასაკვირველია, სოფლის მღვდლებსაც არ შესწევთ იმდენი ხეობრივობა და სწავლა განათლება, რომ ხალხის სასარგებლოდ გამოიჩინონ მხნეობა და მოღვაწეობა. ინტელიგენტი — შემამულე ხარაღი ეტანება ქალაქს და სოფელში იშვიათად ბრუნდება, სხვა პროფესიის ინტელიგენტებზე რა მოგახსენოთ, მგონია იმითი სუნეტი კი არ ისმის ადგილობრივი საქართველოს სოფლებში. შიშველი დავიარ და ყველაფერი ვეკითხებოდი: ყოფილა თქვენში წიქ, საზოგადოების წევრი, გულმართავ წარმოდგენები, კითხვები? — „ბატონო, ჩვენ არც კი ვიცით არა საზოგადოება“, ხად არის და რომელი წევრი უნდა ყოფილიყო? მეუბნებოდნენ სოფლებში: წარმოდგენა კი, მართალია, ვაგვიმართა ერთმა ბოკაულმა, კი პარტელო კაცე იყო. მიპასუხეს ერთ სოფელში.

— დიდა, ეს პატარა მაგრამ დიდ მნიშვნელობის ფაქტები ვახლავთ. 35 წელიწადი მუშაობს „წიქ“. წიქ-გამაფრ. საზოგადოება, მაგრამ ფინი ვერ ვერ გაუდგამს სოფელში და დღემდის მუშაობა სოფელად ვერ მოუწყვა.

ესოდნელობა მომენტა მუყავედ წაშლია საკითხი სოფლის გამაგრებისა ან იმის საბოლოოდ განადგურებისა. ინტელიგენცია იგრძნობს ეს საფრთხე.

რომელიც ჩვენს სოფელს მოვლის და სულიერს მდგომარეობაშიც გამოხატავს. ეს სულიერი მდგომარეობა გამსჭვალულია ურთულ ურთულად და მოკვლია გოდებით, იმ პესიმინებით რომელიც ყოველივე მუშაობისა და საქმიანობის განმანადგურებელია... მოდის ახალი თაობა, ახალგაზრდა ხალხი მოდის და ელის უფროს მამების რჩევას, გამამხნევებელს იმედს მუშაობის ნიადაგზე, მაგრამ ჩვენ წელში მოხრილი, თავ-ჩაღუნული პესიმისტები ვუხდებით. არ ვარა...

ამის შედეგი კი ის არის, რომ არც ერთი ჩვენი დაწესებულება რიგობად არ მუშაობს და სოფელი უყურადღებოდ არის მიტოვებული. მომავალ თაობის საუკეთესო ნაწილს ესოდნელო მომენტები დიდ და მძიმე საქმეს ავალეს: წადით სოფელში, მიუშველეთ სოფლის ხალხს რჩევით, საქმით, და მუშაობით.

მასხივო გ. ვ. ვაქუაშვილის იუბილეის გამო.

დღეს წ მისს, არტისტულ საზოგადოებას თანატრუსი ვაიმარია მასხივობის გედვად ვაძლიის ძე გედვენი-მირალიანის 25 წლის მოღვაწეობის დღესასწაული. სამოქმედოებთა გედვიანობს, რომელიც 25 წელიწადი მუკათად იმადგა ჩვენს სტენაზე. აღსანიშნავია, რომ ამ დღესასწაულში მონაწილეობას იღებენ ქართული და სომხური დრამატული საზოგადოებანი. გედვენი-ვაი ემსახურებოდა ქართულსა და სომხურ სტენებს. ვინ არ იცის, თუ რა არის სტენაზე მასხაური. არაფერი გულს არ გახალისებს არც ფული და არც პატივი და სწორედ დამსახურებაში უნდა ჩავთვალო მასხივობის ისიც, რომ ის არ შეუშინდა არავითარ დაბრკოლებას და 25 წლის განმავლობაში ხელოვნების ტაძარს ემსახურა.

გ. ვაქუაშვილი სტენა თითქმის 13 წლისამ გაჩნდა. ვერ კიდევ იმ დროს, როდესაც იგი ტუ: პირველ განზახაში სწავლობდა. მტურავლე მონაწილეობას იღებდა წარმოდგენების მართვაში. 1884 წელს იუბილიარს სომხურ დრამატულ დაში მუდმივ არტისტად ჩაეწერა. ამ დღიდან მას სტენა აღარ დაუტოვებია.

1886 წელს იუბილიარს ჩვენ ვეხედვით განსვენებულ ტრაგიკის ადა-მინის ტრუპაში, სადაც იგი ისეთ საპასუხისმგებლო როლებს კისრულობდა, როგორც ორგანი („ტრატიფი“), პოლინი (პალოტი“), სეანორელი (ჟონ-ეუანი“) და სხვა. 1889 წელს ემსო აბაშიძემ მიიწვია ქართულ დრამატულ დასში. გ. ვაქუაშვილი ქართულ სტენაზე პირველად „უნდა გაეყარნეთ“ ში ითამაშა. იმ დროის ქართული გახებები ძალიან აქებენ გედვენი-ვაი და აღტკვიებენ გედვენი-ვაი ახალ ძალის შექმნას. მას აქეთ გ. ვაქუაშვილი მუდმივ ტფილისის ქართულ სტენაზე თამაშობდა და ყოველთვის სინდისიერად და დაკვირვებით ასრულებდა თავის როლებს. ვარდა ამისა, იუბილიარს პრესაშიც იღებდა მონაწილეობას. იგი მუშაობდა „მუკვი“ და „მურა მი“; „ათრონი“ და „გებორცესტოში“. თავის წერილებში იუბილიარი უმთავრესად თეატრს ეხებოდა. მან სომხურად გადათარგმნა „კაგარისი“ „მოდინელი“ და „ბაიუში“. მისივე დაწერილია ქართული თეატრის მოკლე ისტორია. ამას გარდა იუბილიარი ბევრს მუშაობს პედაგოგიურ ასპარეზზე, იგი დიდი ხანი მასწავლებლობს სომხურ სემინარიის დაბალ კლასებში და მოწვევების სიყვარულიც აქვს დამსახურებული.

ჩვენების ბრძოლა პოლიტიკური დამოუკიდებლობისათვის (თაბატაძე)

ჩვენსა სასირცხვილოთ აქამდის არაფერი ვიცოდით ჩვენზე, როგორც კულტურულს ხალხზე, აქ ვიცნობდით მათ სკოლებს, დაწესებულებებს, „სოკოლის“ (მწვერდენაში) საზოგადოებებს. აქ, ჩვენს სახლში დამსხდარ, ახრათაქ არ მოგვესლია, რომ იქ, მთებში დარჩაკიდევ ერთი მუკა ლავიანები, რომელსაც საუკუნოების განმავლობაში შეუპოვრად ებრძოდა თავის მეზობელ გერმანებს, რათა შეენარჩუნებინა პოლიტიკური დამოუკიდებლობა, დაემაყოფილებინ სურვილი ბედნიერი ცხოვრებისა, არ გამჭრალიყო მრავალ სხვა ხალხებში, და მტკიცეთ დეცვა თავისი დამოუკიდებლობა, ხე-ჩვეულება, ხასიათი... მაგრამ ყველაფერი წინ ელაბებოდა დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

ჩვენების ბრძოლა პოლიტიკური დამოუკიდებლობისათვის (თაბატაძე)

ჩვენსა სასირცხვილოთ აქამდის არაფერი ვიცოდით ჩვენზე, როგორც კულტურულს ხალხზე, აქ ვიცნობდით მათ სკოლებს, დაწესებულებებს, „სოკოლის“ (მწვერდენაში) საზოგადოებებს. აქ, ჩვენს სახლში დამსხდარ, ახრათაქ არ მოგვესლია, რომ იქ, მთებში დარჩაკიდევ ერთი მუკა ლავიანები, რომელსაც საუკუნოების განმავლობაში შეუპოვრად ებრძოდა თავის მეზობელ გერმანებს, რათა შეენარჩუნებინა პოლიტიკური დამოუკიდებლობა, დაემაყოფილებინ სურვილი ბედნიერი ცხოვრებისა, არ გამჭრალიყო მრავალ სხვა ხალხებში, და მტკიცეთ დეცვა თავისი დამოუკიდებლობა, ხე-ჩვეულება, ხასიათი... მაგრამ ყველაფერი წინ ელაბებოდა დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

დიდი, დიდი ხანის მის თვალებს აღარ უხილავს სამშობლოს ველ-მინდორი, ფართი, სწორი თითქოს, განგებათ ბრძოლისთვის შექმნილი; აღარ უნახავს მამულის „შვილი ქალნი“ და კაცნი, ახალგაზრდანი მარადის შორს მიმსწრფნი, შილა მაცქროლნი, მეოცნებნი, ყველას მოსუყვარულე და თვითაც ყველასთვის შესუყვარბნი.

ორი მიმოხვა

გაზაფხულის პირს, ცისფერი ბუჩქის ძირს ვანებ მიმოხვა ქუჩურად შლილი, ცელქი ვეხვალა არხვედა ნელო, ანთ იმ მწველს რეკურსიკურ თავს ევლებოდა ნიავე გრილი. იმისა 35 მხოვ ცის ნამი ტრფობით მინდობნაო რიგ ჩაბუტებოდა, ის კი მორცხვობით ილიებოდა.

ვერ წარმოიდგენ, ცვა და მიწა, რა რიგ მომწყურდა, გაგსწო ხელი მოსაწყვეტად ამბორი მსურდა; მაგრამ ოცნებას ტლუ გეონსისთვის ესეც შეშურდა: თავი დახარა, ნამი ანკარა, გადმომაყარა და ფოთლებ შუბ დაიშალა, ცრემლად შეეკურა.

დაე, ჰყვარდეს, სუნს აფრქვედეს მინდორ-ტყეველებს, შორიდან ცქერა მე თვით მკვდარსაც ამავეტყველებს.

ქვებით მოკენქილს, ერთს მწირს ყრუ ადვილს, ვნახე მიმოხვა მახინჯი, ყრული, იოლა გამხმარი ფოთლები დაქეპარი, ირგვლივ ნარ-ეკლით შემოხდებულელი. მისი არც იცნობდა, აწილს ეხვებოდა მგ ხვარი არავინ ეკარებოდა; ანთხვედა ნაღველს, სწამალავდა ჰაერს. მის სხივთან ერთად ისიც კვდებოდა.

ვერ წარმოიდგენ, ცვა და მიწა, რა რიგ შემზარდა, მიჯაბლოლი და მინდორა შთამენტა უფსკრულს. მაგრამ მყის ვიგრძენ თუ იმ მზარეს ის ვით უყვარდა, და ზიზის ნაცვლად მხოლოდ ვგრძნობდა ზმობილი სიბრალულს.

ოგოლი ცრემლი სიყვარულისა

ჩემი სიმღერა. წელსი ვადეს იდექ ხეს მთვრანობაში, სულში თეთრს წამახსნე ათამაშებდი; ვანსკვავი იფე ცით მოწყვეტილი ანგვლე სხივს ჭეხნდი და ამშეყურდი: რას შემოგვხე, სუდი შემოფთად, ვაგრძენ რკავილი ნარჩი წყურფისა და უნუგეშოდ გადამადგანას აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

რას მშორდებოდი, — გუთხევაობდი, შენ მისდენიდავ იდამებოდი; გატაცებული შორის ჯერსით ახსნა ვაგრძელებდი, ვინიღებოდი! უკანსეხვად მითხარა: მიშედიობი! რა იდექ გაწედა სიმი გულისა, ვეღარ გუხვავდი, თვალს მიანეჯავდი აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

ოჰ, რა სასტიკად სველით დამსჭე, ამახად გაჭრა წყნარი ტენება; აწ მისუსტებულს უცნობას ხელთ შეგი საფლავი მე გამეხსნება; იქ მანერ შიდა, ნუ ხარ უწყველი, ჭნახე სამარე წამეკულისა; ვევაილეთ შორეთ და დამოფრქევი აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

ყოველ დღე სიკვდილი

იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა.

ოგოლი ცრემლი სიყვარულისა

ჩემი სიმღერა. წელსი ვადეს იდექ ხეს მთვრანობაში, სულში თეთრს წამახსნე ათამაშებდი; ვანსკვავი იფე ცით მოწყვეტილი ანგვლე სხივს ჭეხნდი და ამშეყურდი: რას შემოგვხე, სუდი შემოფთად, ვაგრძენ რკავილი ნარჩი წყურფისა და უნუგეშოდ გადამადგანას აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

რას მშორდებოდი, — გუთხევაობდი, შენ მისდენიდავ იდამებოდი; გატაცებული შორის ჯერსით ახსნა ვაგრძელებდი, ვინიღებოდი! უკანსეხვად მითხარა: მიშედიობი! რა იდექ გაწედა სიმი გულისა, ვეღარ გუხვავდი, თვალს მიანეჯავდი აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

ყოველ დღე სიკვდილი

იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა.

ოგოლი ცრემლი სიყვარულისა

ჩემი სიმღერა. წელსი ვადეს იდექ ხეს მთვრანობაში, სულში თეთრს წამახსნე ათამაშებდი; ვანსკვავი იფე ცით მოწყვეტილი ანგვლე სხივს ჭეხნდი და ამშეყურდი: რას შემოგვხე, სუდი შემოფთად, ვაგრძენ რკავილი ნარჩი წყურფისა და უნუგეშოდ გადამადგანას აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

რას მშორდებოდი, — გუთხევაობდი, შენ მისდენიდავ იდამებოდი; გატაცებული შორის ჯერსით ახსნა ვაგრძელებდი, ვინიღებოდი! უკანსეხვად მითხარა: მიშედიობი! რა იდექ გაწედა სიმი გულისა, ვეღარ გუხვავდი, თვალს მიანეჯავდი აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

ყოველ დღე სიკვდილი

იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა.

ოგოლი ცრემლი სიყვარულისა

ჩემი სიმღერა. წელსი ვადეს იდექ ხეს მთვრანობაში, სულში თეთრს წამახსნე ათამაშებდი; ვანსკვავი იფე ცით მოწყვეტილი ანგვლე სხივს ჭეხნდი და ამშეყურდი: რას შემოგვხე, სუდი შემოფთად, ვაგრძენ რკავილი ნარჩი წყურფისა და უნუგეშოდ გადამადგანას აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

რას მშორდებოდი, — გუთხევაობდი, შენ მისდენიდავ იდამებოდი; გატაცებული შორის ჯერსით ახსნა ვაგრძელებდი, ვინიღებოდი! უკანსეხვად მითხარა: მიშედიობი! რა იდექ გაწედა სიმი გულისა, ვეღარ გუხვავდი, თვალს მიანეჯავდი აბთლი ცრემლი სიყვარულისა!

ყოველ დღე სიკვდილი

იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა. იგი იყო დევნილი. შორს, უცხო მხარეში უღიმეებოდა დღე, უთენდებოდა ღამე სამშობლოს ნატვრაში, მასზე ოცნებებოდა.

